

Laboratorium Programowania Komputerów

Temat:

Biblioteka Elementów Cyfrowych

autor	Bartłomiej Krasoń
prowadzący	dr inż. Jolanta Kawulok
rok akademicki	2017/2018
kierunek	informatyka
rodzaj studiów	SSI
semestr	4
termin laboratorium	wtorek, 13:45-15:15
grupa	6
sekcja	1
data oddania sprawozdania	12.06.2018

1. Temat

Napisać bibliotekę klas implementujących elementy układów cyfrowych oraz prostą aplikację testującą możliwość biblioteki.

2. Analiza zadania

2.1 Doprecyzowanie tematu

Głównym celem projektu jest zaimplementowanie biblioteki dynamicznie linkowanej (DLL), która dostarcza ustandaryzowany zestaw klas reprezentujących modele podstawowych elementów logicznych oraz narzędzia wspomagające pracę na tych elementach, np. tworzenie z nich złożonych układów cyfrowych. W bibliotece są zaimplementowane następujące elementy logiczne:

- 1) Bramki logiczne, w tym:
 - a. AND
 - b. OR
 - c. XOR
 - d. NAND
 - e. NOR
- 2) Przerzutnik SR
- 3) Multiplexer
- 4) Demultiplexer
- 5) Stała logiczna

Dodatkowo dostarczana jest klasa umożliwiająca tworzenie połączeń między wszystkimi powyższymi elementami oraz klasa funkcji statycznych ułatwiających pracę na układach cyfrowych.

2.2 Struktura projektu

Rozwiązanie mojego zadania składa się z dwóch projektów:

1. LogicElementLibrary – to powyżej opisana biblioteka DLL
2. LogicElementClient – jest to prosta aplikacja konsolowa umożliwiająca przetestowanie tworzenia układu cyfrowego za pomocą stworzonej biblioteki, umożliwiająca dodawanie wszystkich powyższych elementów oraz tworzenie między nimi połączeń, z jednoczesnym podglądem wartości na pinach* wszystkich uprzednio dodanych elementów.

*pin – przewód wejścia/wyjścia elementu układu cyfrowego

2.3 Uzasadnienie struktury klas

Założeniem działania biblioteki było ustandaryzowanie modeli elementów cyfrowych, tak aby akcje takie jak dodawanie połączenia danemu elementowi, czy zaktualizowanie jego stanu logicznego mogły odbywać się tak samo dla każdego elementu, czy to bramki, czy multipleksera itd. stąd wszystkie klasy które implementują element logiczny, dziedziczą po wspólnej abstrakcyjnej klasie *LogicElement*. Ponadto w bibliotece znajduje się klasa *Wire* umożliwiająca tworzenie połączeń między elementami.

3. Specyfikacja zewnętrzna

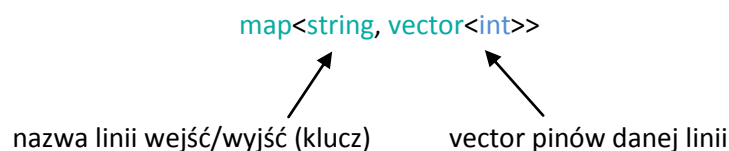
3.1. Obsługa biblioteki

Poniższa specyfikacja zewnętrzna Biblioteki Elementów Cyfrowych ma za zadanie zobrazować ogólny sposób, w jaki programista może wykorzystać aspekty tej biblioteki. Ukazuje jak w swoim projekcie można realizować poszczególne operacje oraz przedstawia liczne przykłady praktycznego użycia elementów tej biblioteki. Szczegółowa specyfikacja kodu biblioteki znajduje się w rozdziale 4 – Specyfikacja Wewnętrzna.

Biblioteka Elementów Logicznych dostarcza pakiet ustandaryzowanych modeli podstawowych elementów logicznych układów cyfrowych, które mogą zostać wykorzystane w dowolnym projekcie. Istotna jest natomiast informacja jak elementy w bibliotece zostały zamodelowane oraz ustrukturyzowane, co obrazuje poniższa dokumentacja.

I) PREZENCJA ELEMNTÓW W PROGRAMIE

Każdy element składa się z linii wejść/wyjść które to mogą zawierać różną liczbę pinów (w zależności od rodzaju czy typu elementu). Metody klasy modelującej elementy logiczne dostarcza nam informację o nich w sposób zmapowany, tj. dostęp jak i odczyt z elementu odbywa się poprzez komunikację ze strukturą mapy, która zawiera nazwy linii wejść/wyjść danego elementu oraz tablice pinów tych linii:

Słownik ustandaryzowanej terminologii:

NAZWY LINII wejść/wyjść (klucze):

input - zwykłe wejścia - zazwyczaj gdy element ma tylko jedną linię wejść

data_input - wejścia danych

control_input - wejścia sterujące

output - wyjścia

NUMEROWANIE (jeżeli istnieje kilka pinów na jednej linii)

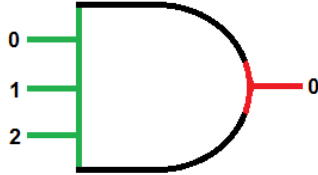
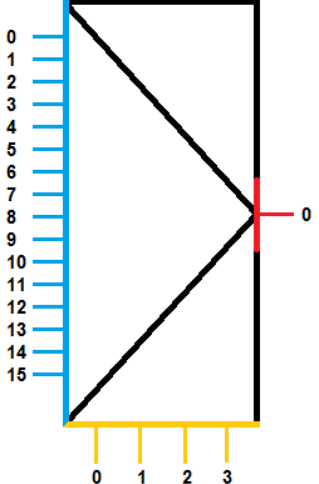
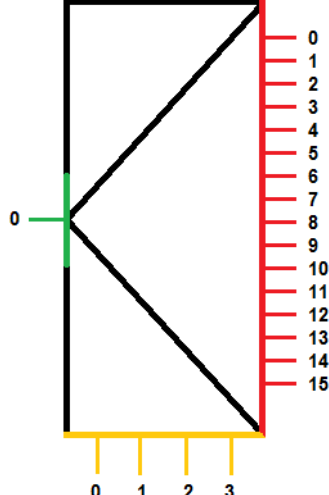
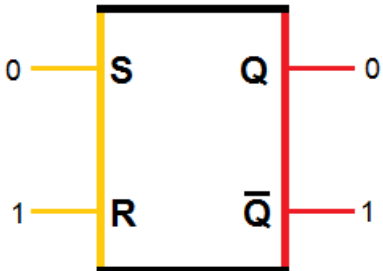
rosnąco od 0:

- od lewej do prawej
- od góry do dołu

każda linia ma własne numerowanie (rozpoczynane od 0)

jeżeli jest jedno wejście/wyjście ma numer 0

Szczegółowa reprezentacja wszystkich modeli elementów cyfrowych: (kolory linii odpowiadają poszczególnym nazwą linii ze słownika)

Stała logiczna	Bramka
	
Multiplekser	Demultiplekser
	
Przerzutnik	
	

*dla innych wymiarów indeksowanie analogicznie

Poszczególne elementy dostępne są w różnych wymiarach:

- 1) Bramki: – typ wyliczeniowy `enum gateType`
 - a. dwu-wejściowe
 - b. trzy-wejściowe
 - c. cztero-wejściowe

- 2) Multiplexery/Demultiplexery – typ wyliczeniowy `enum muxType`
<wejść sterujących> x <wejść danych>
 - a. 1 x 2
 - b. 2 x 4
 - c. 3 x 8
 - d. 4 x 16

II) TWORZENIE NOWEGO ELEMENTU

W zależności od tego jaki element chcemy utworzyć, z takiego konstruktora skorzystamy. Zaleca się aby do utworzonych obiektów odwoływać się jako do wskaźników klasy *LogicElement*. Poszczególne konstruktory:

- 1) bezargumentowe
 - a. **Latch()**
- 2) z argumentem typu int
 - a. **Constant(int)** – wartość argumentu określa wartość logiczną stałej
- 3) z argumentem typu muxType
 - a. **MUX(muxType)** – typ argumentu określa rozmiary multiplexera
 - b. **DMUX(muxType)** – typ argumentu określa rozmiary demultiplexera
- 4) z argumentem typu gateType
 - a. **AND(gateType)** - typ argumentu określa ilość wejść bramki AND
 - b. **OR(gateType)** - typ argumentu określa ilość wejść bramki OR
 - c. **XOR(gateType)** - typ argumentu określa ilość wejść bramki XOR
 - d. **NAND(gateType)** - typ argumentu określa ilość wejść bramki NAND
 - e. **NOR(gateType)** - typ argumentu określa ilość wejść bramki NOR

UWAGA! Nie można korzystać bezpośrednio z konstruktora *Gate()*!

Przykład kodu utworzenia nowej bramki XOR 3-wejściowej

```
LogicElement *nElem = nullptr;  
gateType gType = gateType::three_input;  
nElem = new XOR(gType);
```

III) KOMUNIKACJA Z DANYM ELEMENTEM

Komunikacja z danym elementem odbywa się za pomocą dwóch podstawowych metod klasy *LogicElement*:

- void setIN(int value, const string lineName = "input", const int i)** – która ustawia *i*-te wejście linii o podanej nazwie *lineName*, na wybraną wartość *value*,
- int getOUT(const int o)** – która zwraca wartość *o*-tego wyjścia z linii "output" (każdy element ma taką linię i zawsze jest tylko jedna linia wyjść),
- void RefreshLogic()** – która służy do odświeżenia wartości na wyjściach (względem wartości na wejściach).

Przykład kodu ustawienia wartość 1 na 5tym pinie wejść danych multiplexera i pobranie wyjścia \bar{Q} z przerzutnika SR

```
LogicElement *myMux = new MUX(muxType::_3x8);
LogicElement *myLatch = new Latch();
myMUX->setIN(1, "data_input", 5);
myMUX->RefreshLogic();
int notQ=myLatch->getOUT(1);
```

IV) POBIERANIE STANU/INFORMACJI O ELEMENCIE

Klasa *LogicElement* dostarcza 3 metody podające następujące informacje:

vector<int> ReturnAccessibleOutputs() – zwraca vector indeksów dostępnych wyjść,

map<string, vector<int>> ReturnAccessibleInputs() – zwraca mapę linii wejść wraz z dostępnymi na nich pinami. Przez „dostępność” rozumie się to, że do jednego pinu wejścia, może być podłączony co najwyżej jeden przewód w danej chwili. Ta metoda zwraca wszystkie piny wejść, do których nie są podłączone przewody,

map<string, vector<int>> ReturnIOState() – zwraca mapę stanów na wszystkich pinach wejść/wyjść dowolnego elementu logicznego.

Powyższe metody mogą się okazać pomocne, przy tworzeniu połączeń, w przypadku gdy chcemy sprawdzić, czy możliwe jest podłączenie przewodu do jakiegoś pinu lub gdy chcemy pokazać użytkownikowi, jakie ma możliwości do wyboru na danym elemencie.

V) TWORZENIE NOWEGO POŁĄCZENIA

Do tworzenia połączeń między elementami służy klasa *Wire*, której vector wskaźników zawiera każdy element logiczny układu. Jest to publiczne pole:

vector<Wire*> connectList – które zawiera informację o wszystkich połączeniach wychodzących z danego elementu. Po każdym utworzeniu nowego połączenia, należy dodać je do tego vectora, używając metody *Wire::Finalize()*

UWAGA! *Bardzo ważne jest aby każde utworzone połączenie sfinalizować metodą Finalize()!*

Proces tworzenia połączenia odbywa się następująco:

1. Tworzymy obiekt nowego połączenia poprzez wskaźnik
 2. Sprawdzamy dostępność wyjścia elementu początkowego połączenia – metoda *Wire::checkPinAccessibility(...)* umożliwia nam taką akcję
 3. Wybieramy sprawdzone wyjście metodą *Wire::selectBegin(...)*
 4. Sprawdzamy dostępność wejścia elementu końcowego połączenia – jak wyżej
 5. Wybieramy sprawdzone wejście metodą *Wire::selectEnd(...)*
 6. **WAŻNE!** gdy zatwierdzamy prawidłowe połączenie używamy metody *Wire::Finalize()*
 7. Gdy chcemy odrzucić połączenie używamy metody *Wire::ResetEnd()* oraz usuwamy utworzone wcześniej połączenie
-

Przykład kodu tworzenia połączenia:

```
Wire *nWire = new Wire();
if (nWire->chechPinAccessibility(myLatch, "output", 1))
    nWire->selectBegin(myLatch, 1);
else throw LException();
if (nWire->chechPinAccessibility(myMux, "data_input", 5))
    nWire->selectEnd(myMux, "data_input", 1);
else throw LException();
nWire->Finalize(); //!!! Ważne
```

VI) AKTUALIZOWANIE I SPRAWDZANIE UKŁADÓW POŁĄCZEŃ

Metody biblioteki *Functions* służą do pracy na złożonych układach cyfrowych, znajdują się tam dwie metody do aktualizowania serii połączeń:

static void CheckConnectedSeries_start(LogicElement *_elem) – która sprawdza, czy połączenia od danego elementu *_elem* nie zapętłają się w układzie (jeśli tak, wyrzuca wyjątek typu *RaceCondition*)

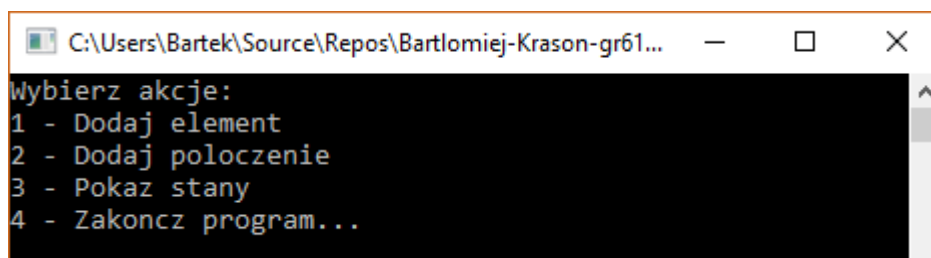
static void UpdateConnectedSeries(LogicElement *_elem) – która aktualizuje stan wszystkich elementów tworzących serię połączeń wychodzących z elementu *_elem*. Przed jej użyciem, należy zawsze wykonać funkcję *CheckConnectedSeries_start(...)*, aby zapobiec zapętleniu się programu.

3.2. Obsługa aplikacji testującej

Wraz z biblioteką udostępniana jest prosta aplikacja umożliwiająca przetestowanie możliwości biblioteki. Aplikacja ta dostarcza nam następujące funkcje:

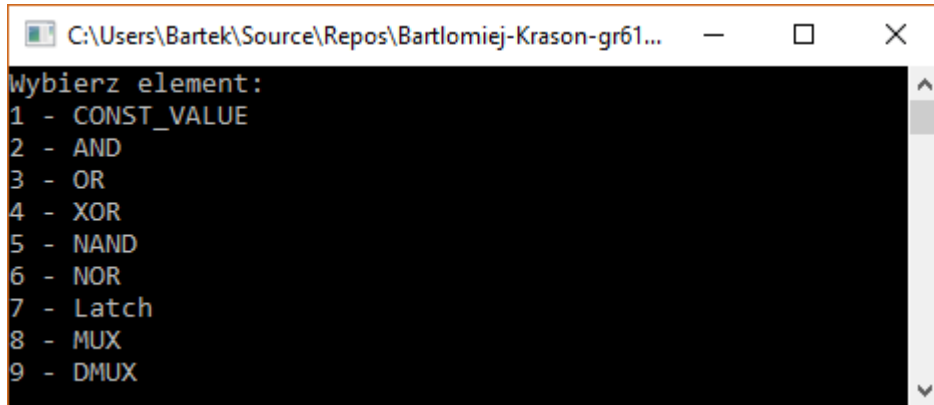
- 1) Dodawanie nowego elementu do układu
- 2) Dodawanie połączeń między elementami układu
- 3) Sprawdzenie stanów logicznych na pinach wszystkich elementów układu

Tak prezentuje się interfejs aplikacji:

I) DODAWANIE ELEMENTU

Po wybraniu akcji dodania nowego elementu, wyskakują nam wszystkie dostępne elementy, które możemy umieścić w naszym układzie. Wybór danego elementu zatwierdzamy wybraniem odpowiedniej liczby. Możliwości wyboru prezentuje poniższy screen:

II) DODAWANIE POŁĄCZENIA

Dodawanie połączeń można rozpocząć, dopiero gdy w naszym układzie znajdą się co najmniej 2 elementy. Po rozpoczęciu tej operacji na ekranie pojawi nam się lista wszystkich dostępnych elementów w naszym układzie. Operacja ta wykonywana jest w odpowiednich krokach:

- 1) Wybieramy z listy element stanowiący początek nowego połączenia
- 2) Wybieramy z listy element stanowiący koniec naszego połączenia
UWAGA! *element końcowy musi być inny niż element początkowy!*
- 3) Wybieramy odpowiedni pin wyjścia elementu początkowego*
- 4) Wybieramy linię wejść elementu końcowego połączenia*
- 5) Wybieramy odpowiedni pin wejścia wybranej linii elementu końcowego*

**-operacja nie występuje, gdy do wyboru jest tylko 1 pin/linia*

Dodawanie połączenia jest finalizowane odpowiednią informacją, czy połączenie zostało utworzone czy odrzucone, z podaną informacją dlaczego. W dowolnym momencie tworzenia połączenia, możemy je przerwać wybierając "-1", wtedy tworzone połączenie jest anulowane oraz usuwane. Przykład tworzenia połączenia ukazuje poniższy screen:


```

C:\Users\Bartek\Source\Repos\Bartlomiej-Krason-gr61-repo3\Pr...
Lista dostępnych elementów:
CONST_VALUE_0: 0
AND_1: 1
MUX_2: 2
Wybierz początek połączenia (wpisz to co po dwukropku): 0
Wybierz koniec połączenia: 2
Wybierz linie wejść końca połączenia (wpisz to co po dwukropku):
wejścia sterujące: 1
wejścia danych: 2
anuluj: -1
2
Wybierz koniec połączenia (wpisz to co po dwukropku)
Linia wejścia danych:
wejście 0: 0
wejście 1: 1
wejście 2: 2
wejście 3: 3
wejście 4: 4
wejście 5: 5
wejście 6: 6
wejście 7: 7
anuluj: -1
0
Utworzono połączenie

```

III) SPRAWDZANIE STANÓW

W dowolnym momencie działania naszej aplikacji, możemy podglądać wartości na pinach wszystkich elementów naszego układu wybierając z menu aplikacji akcję "3 – Pokaż stany". Realizowane jest to w następujący sposób:

```

C:\Users\Bartek\Source\Repos\Bartlomiej-Krason-gr61-repo...
CONST_VALUE_0
wyjścia: 1
AND_1
wejścia: 0 0
wyjścia: 0
MUX_2
wejścia sterujące: 0 0 0
wejścia danych: 1 0 0 0 0 0 0 0
wyjścia: 1

```

0 1 2 ← indeksy/wagi bitów

0 1 2 3 4 5 6 7

UWAGA! piny wszystkich elementów wyświetlane są w kolejności rosnącej, toteż najstarszy bit znajduje się zawsze po prawej stronie. Powyższy przykład to ukazuje.

4. Specyfikacja wewnętrzna biblioteki

4.1 Klasy biblioteki

Klasa abstrakcyjna wszystkich elementów logicznych jest najistotniejszą klasą w tej bibliotece. To na jej wskaźnikach powinno się pracować na elementach generowanych w naszych projektach. Natomiast każda klasa dziedzicząca po tej klasie wymagała osobnej, autonomicznej implementacji 7 podstawowych metod wirtualnych, umożliwiających tworzenie zaawansowanych układów cyfrowych.

1) Klasa **LogicElement**:

a. chronione pola klasy:

Element elemFlag – flaga elementu logicznego

int indx – unikalny index elementu

string name – nazwa elementu

int defaultValue – domyślnie ustawione wartości logiczne na wejściach

b. publiczne pola klasy:

vector<Wire*> connectList – vector wszystkich połączeń wychodzących z tego elementu

static int globIndex – globalny indeks gwarantujący unikalność elementów

c. wirtualne metody klasy:

virtual void setIN(int value, const string lineName, const int i) – ustawia *i*-te wejście linii *lineName* na wartość *value*, wyrzuca wyjątki:

- **IO_OutOfRange** - gdy indeks pinu poza zakresem

- **IO_BadLineRequest** - gdy nie posiada danej linii pinów

virtual int getOUT(const int o) – zwraca wartość *o*-tego wyjścia linii "output", wyrzuca wyjątek:

- **IO_OutOfRange** - gdy indeks pinu poza zakresem

virtual void RefreshLogic() – odświeża stan logiczny elementu, interpretując odpowiednio stan pinów wejść na stan pinów wyjść

virtual void UpdateInputState(int i, string lineName, State s) – aktualizuje stan dostępności *i*-tego wejścia linii *lineName* na stan *s* (**State::off** – wolne, **State::on** – zajęte), wyrzuca wyjątki jak metoda **setIN(...)**

virtual vector<int> ReturnAccessibleOutputs() – zwraca vector indexów dostępnych (o stanie **State::off**) wyjść linii "output"

virtual map<string, vector<int>> ReturnAccessibleInputs() – zwraca mapę dostępnych pinów wszystkich linii wejść elementu (jeśli w danej linii nie ma już wolnego pinu, nie jest ona dodawana do zwracanej mapy), wyrzuca wyjątek:

- **LException** - gdy nie ma dostępnych wejść

virtual map<string, vector<int>> ReturnIOState() – zwraca mapę stanów na wejściach/wyjściach dowolnego elementu logicznego

2) Klasa **Wire**:

a. prywatne pola klasy:

LogicElement *beginElement – element początkowy przewodu (nadający sygnał)

LogicElement *endElement – element końcowy przewodu (odbierający sygnał)

int value – wartość logiczna na przewodzie

int beginPin – zapamiętuje indeks pinu wyjścia podłączonego elementu początkowego (numerowanie 0 – $n-1$)

int endPin – zapamiętuje indeks pinu wejścia podłączonego elementu końcowego (numerowanie 0 – $n-1$)

string endLineName – zapamiętuje nazwę wybranej linii wejść podłączonego elementu końcowego

b. publiczne metody klasy:

bool checkPinAccessibility(LogicElement *element, string lineName, int indx) – sprawdza czy wybrane wejście/wyjście elementu jest dostępne

void selectBegin(LogicElement *_IN, int i) – wybiera wyjście elementu (które będzie początkiem przewodu)

void selectEnd(LogicElement *_OUT, string lineName, int o) – wybiera wejście elementu (które będzie końcem przewodu)

void ResetEnd() – resetuje stan elementu końcowego do domyślnego (przed podłączeniem)

void Finalize() – finalizuje dodanie połączenia przypisując je do elementu początkowego, oraz aktualizując dostępność wejścia elementu końcowego

void RefreshLogic() – odświeża stan na przewodzie

LogicElement *getSuccessor() – gdy istnieje zwraca wskaźnik elementu z którym jest połączony (*endElement*)

3) Klasa **Functions**:

a. publiczne metody statyczne klasy:

static int ParseLogic(int x) – gwarantuje zwrócenie wartości tylko 0 lub 1

static int NegateLogic(int x) – zwraca zanegowaną wartość logiczną

static void CheckConnectedSeries(LogicElement *elem, vector<int> vecLE) – rekurencyjnie sprawdza stan serii połączeń pod względem wystąpienia wyścigu krytycznego (pętli w układzie), działanie opisane w dziale 4.4

static void CheckConnectedSeries_start(LogicElement *_elem) – rozpoczyna rekurencyjne sprawdzenie stanu serii połączeń od elementu *_elem*

static void UpdateConnectedSeries(LogicElement *_elem) – aktualizuje stany logiczne, elementów tworzących serie połączeń, działanie opisane w dziale 4.4

static bool ElementExists(int indx, map<int, LogicElement*> container) – sprawdza czy element o danym indeksie istnieje w kontenerze

static int BinAddrToDec(vector<int> control_input) – zwraca dziesiętną wartość binarnego adresu na danej linii wejść sterujących

4) Klasa **Gate**: (dziedziczy po **LogicElement**)

a. chronione pola klasy:

GateIO IO – struktura pinów wejść/wyjść bramki logicznej, wymiary parametrów uzależnione od typu podanego w konstruktorze

Struktura tworząca moduł wejść/wyjść bramki:

struct GateIO {

GateIO(gateType _type) – konstruktor budujący moduł w zależności od podanego typu bramki (dwu-/trzy-/cztero-wejściowa), pierw określa wartość *input_count*, następnie inicjuje o takim rozmiarze wektory *input* oraz *input_status*

vector<int> input – vector wartości logicznych wejść bramki

vector<State> input_status – vector stanów wejść bramki (*off*-wolne, *on*-zajęte)

int output – wartość logiczna wyjścia

int input_count – liczba wejść

~GateIO() – destruktork modułu

};

b. publiczne metody klasy:

Gate(gateType _type) – konstruktor, przekazujący wartość *_type* do konstruktora *GateIO()* w celu zainicjalizowania atrybutu *IO*

void setIN(int value, const string lineName, const int i) – działa następująco:

- dla *lineName != "input"*, wyrzuca wyjątek **IO_BadLineRequest**
- *i >= IO.input_count*, wyrzuca wyjątek **IO_OutOfRange**
- ustawia *IO.input[i]=value*
- wywołuje metodę *RefreshLogic()*

int getOUT(const int o) – zawsze zwraca *IO.output* (nie wyrzuca wyjątku)

void UpdateInputState(int i, string lineName, State s) – działa następująco:

- wyrzuca wyjątki jak metoda *setIN()*,
- ustawia *IO.input_status[i]=s*

vector<int> ReturnAccessibleOutputs() – zawsze zwraca vector jednoelementowy z indeksem 0 (wyjście bramki)

map<string, vector<int>> ReturnAccessibleInputs() – zwraca mapę zawierającą pary:

- "input", vector z indeksami wejść których *IO.input_status==off*
- gdy brak wolnych wejść wyrzuca wyjątek **LException**

map<string, vector<int>> ReturnIOState() – zwraca mapę zawierającą pary:

- "output", vector jednoelementowym (wartość wyjścia),
- "input", vector *IO.input*

5) Klasa **AND**: (dziedziczy po **Gate**)

a. publiczne metody klasy:

AND(gateType _type) – przekazujący wartość *_type* do konstruktora *Gate()*, *defaultValue* ustawione na 0, wypełnia *IO.input* wartościami *defaultValue*

void RefreshLogic() – ustawia wartość *IO.output=1* gdy wszystkie wartości vectora *IO.input==1*, w przeciwnym wypadku *IO.output=0*

6) Klasa **OR**: (dziedziczy po **Gate**)

a. publiczne metody klasy:

OR(gateType _type) – przekazujący wartość *_type* do konstruktora *Gate()*, *defaultValue* ustawione na 0, wypełnia *IO.input* wartościami *defaultValue*

void RefreshLogic() – ustawia wartość *IO.output=1* gdy co najmniej jedna wartość vectora *IO.input==1*, w przeciwnym wypadku *IO.output=0*

7) Klasa **XOR**: (dziedziczy po **Gate**)

a. publiczne metody klasy:

XOR(gateType _type) – przekazujący wartość *_type* do konstruktora *Gate()*, *defaultValue* ustawione na 0, wypełnia *IO.input* wartościami *defaultValue*

void RefreshLogic() – ustawia wartość *IO.output=1* gdy ilość wartości vectora dla których *IO.input==1* jest podzielna przez dwa, w przeciwnym wypadku *IO.output=0*

8) Klasa **NAND**: (dziedziczy po **Gate**)

a. publiczne metody klasy:

NAND(gateType _type) – przekazujący wartość *_type* do konstruktora *Gate()*, *defaultValue* ustawione na 1, wypełnia *IO.input* wartościami *defaultValue*

void RefreshLogic() – ustawia wartość *IO.output=0* gdy wszystkie wartości vectora *IO.input==1*, w przeciwnym wypadku *IO.output=1*

9) Klasa **NOR**: (dziedziczy po **Gate**)

a. publiczne metody klasy:

NOR(gateType _type) – przekazujący wartość *_type* do konstruktora *Gate()*, *defaultValue* ustawione na 1, wypełnia *IO.input* wartościami *defaultValue*

void RefreshLogic() – ustawia wartość *IO.output=0* gdy co najmniej jedna wartość vectora *IO.input==1*, w przeciwnym wypadku *IO.output=1*

10) Klasa **Latch**: (dziedziczy po **LogicElement**)

a. pola chronione klasy:

LatchIO IO – struktura pinów wejść/wyjść przerzutnika SR

Struktura tworząca moduł wejść/wyjść przerzutnika:

```
struct LatchIO {
```

vector<State> input_status – vector stanów wejść S (indeks-0) i R (indeks-1) (*off*-wolne, *on*-zajęte)

int S – wartość logiczna wejścia ustawiającego

int R – wartość logiczna wejścia zerującego

int Q – wartość logiczna wyjścia prostego

int notQ – wartość logiczna wyjścia zanegowanego

};

b. publiczne metody klasy:

Latch() – konstruktor przerzutnika, wartości *IO.S* i *IO.R* oraz *defaultValue* ustawione na 0

void setIN(int value, const string lineName, const int i) – działa następująco:

- dla *lineName != "input"*, wyrzuca wyjątek *IO_BadLineRequest*
- dla *i == 0* ustawia *IO.S = value*,
- dla *i == 1* ustawia *IO.R = value*,
- dla innych *i* inaczej wyrzuca wyjątek *IO_OutOfRange*
- wywołuje metodę *RefreshLogic()*

int getOUT(const int o) – dla:

- *o == 0* zwraca *IO.Q*,
- *o == 1* zwraca *IO.notQ*,
- dla innych *o* wyrzuca wyjątek *IO_OutOfRange*

void RefreshLogic() – działa w następujący sposób:

- gdy *IO.R == 1* ustawia *IO.Q = 0*, *IO.notQ = 1*
- gdy *IO.S == 1* ustawia *IO.Q = 1*, *IO.notQ = 0*
- dla *IO.S == 1* oraz *IO.R == 1* wyższy priorytet ma *R*
- dla *IO.S == 0* oraz *IO.R == 0* pozostaje poprzedni stan

void UpdateInputState(int i, string lineName, State s) – działa następująco:

- wyrzuca wyjątki jak metoda *setIN()*,
- ustawia *IO.input_status[i] = s*

vector<int> ReturnAccessibleOutputs() – zawsze zwraca vector dwuelementowy z indeksami:

- 0 - wyjście *IO.Q*
- 1 - wyjście *IO.notQ*

map<string, vector<int>> ReturnAccessibleInputs() – zwraca mapę zawierającą pary:

- "control_input", vector z indeksami wejść których *IO.input_status == off*
- gdy brak wolnych wejść wyrzuca wyjątek *LException*

map<string, vector<int>> ReturnIOState() – zwraca mapę zawierającą pary:

- "control_input", vector dwuelementowym (0 - *IO.S*, 1 - *IO.R*),
- "output", vector dwuelementowym (0 - *IO.Q*, 1 - *IO.notQ*)

11) Klasa **MUX**: (dziedziczy po **LogicElement**)

a. chronione pola klasy:

muxIO IO – struktura pinów wejść/wyjść multiplexera, wymiary parametrów uzależnione od typu podanego w konstruktorze

Struktura tworząca moduł wejść/wyjść multiplexera:

struct muxIO {

muxIO(muxType _type) – konstruktor budujący moduł w zależności od podanego typu multiplexera (1x2/2x4/3x8/4x16), pierw określa wartość *data_input_count* oraz *control_input_count*, następnie inicjuje o takim rozmiarze wektory *data_input*, *data_input_status*, *control_input* oraz *control_input_status*

vector<int> data_input – vector wartości logicznych linii wejść danych

vector<int> control_input – vector wartości logicznych linii wejść sterujących

vector<State> data_input_status – vector stanów wejść danych (*off-wolne*, *on-zajęte*)

vector<State> control_input_status – vector stanów wejść sterujących (*off-wolne*, *on-zajęte*)

int output – wartość logiczna wyjścia

int data_input_count – liczba pinów linii wejść danych

int control_input_count – liczba pinów linii wejść sterujących

~muxIO() – destruktor modułu

};

b. publiczne metody klasy:

mux(muxType _type) – konstruktor, przekazujący wartość *_type* do konstruktora *muxIO()* w celu zainicjalizowania atrybutu *IO*, ustawia *defaultValue* na 0 oraz wypełnia tą wartością wektory *IO.data_input* oraz *IO.control_input*

void setIN(int value, const string lineName, const int i) – działa następująco:

- dla *lineName="data_input"* oraz *i<data_input_count* ustawia *IO.data_input[i]=value*
- dla *lineName="control_input"* oraz *i<control_input_count* ustawia *IO.control_input[i]=value*
- dla błędnego argumentu *lineName* wyrzuca wyjątek *IO_BadLineRequest*
- dla błędnego argumentu *i* wyrzuca wyjątek *IO_OutOfRange*
- wywołuje metodę *RefreshLogic()*

int getOUT(const int o) – zawsze zwraca *IO.output* (nie wyrzuca wyjątku)

void RefreshLogic() – ustawia *IO.output* na wartość z wejścia *IO.data_input[addr]*, gdzie *addr* to indeks wskazywany przez bity wektora *IO.control_input*

void UpdateInputState(int i, string lineName, State s) – działa następująco:

- wyrzuca wyjątki jak metoda *setIN()*,
 - dla *lineName="data_input"* ustawia *IO.data_input_status[i]=s*
 - dla *lineName="control_input"* ustawia *IO.control_input_status[i]=s*
-

vector<int> ReturnAccessibleOutputs() – zawsze zwraca vector jednoelementowy z indeksem 0 (wyjście bramki)

map<string, vector<int>> ReturnAccessibleInputs() – zwraca mapę zawierającą pary:

- "data_input", vector z indeksami wejść danych których *IO.data_input_status==off*
- "control_input", vector z indeksami wejść sterujących których *IO.control_input_status==off*
- gdy w danej linii nie ma wolnych wejść, nie dodaje jej do mapy
- gdy całkowity brak wolnych wejść wyrzuca wyjątek **LEexception**

map<string, vector<int>> ReturnIOState() – zwraca mapę zawierającą pary:

- "data_input", vector *IO.data_input*,
- "control_input", vector *IO.control_input*,
- "output", vector jednoelementowym (wartość wyjścia)

12) Klasa **DMUX**: (dziedziczy po **LogicElement**)

a. chronione pola klasy:

dmuxIO IO – struktura pinów wejść/wyjść demultipleksera, wymiary parametrów uzależnione od typu podanego w konstruktorze

Struktura tworząca moduł wejść/wyjść demultipleksera:

struct dmuxIO {

dmuxIO(muxType _type) – konstruktor budujący moduł w zależności od podanego typu demultipleksera (1x2/2x4/3x8/4x16), pierw określa wartość *output_count* oraz *control_input_count*, następnie inicjuje o takim rozmiarze vectory *output*, *control_input* oraz *control_input_status*

int input – wartości logiczna wejścia informacyjnego

State input_status – stan wejścia informacyjnego (*off*-wolne, *on*-zajęte)

vector<int> control_input – vector wartości logicznych linii wejść sterujących

vector<State> control_input_status – vector stanów wejść sterujących (*off*-wolne, *on*-zajęte)

vector<int> output – vector wartości logicznych linii wyjść

int control_input_count – liczba pinów linii wejść sterujących

int output_count – liczba pinów linii wyjść

~dmuxIO() – destruktork modułu

};

b. publiczne metody klasy:

dmux(muxType _type) – konstruktor, przekazujący wartość *_type* do konstruktora *dmuxIO()* w celu zainicjalizowania atrybutu *IO*, ustawia *defaultValue* na 0 oraz wypełnia tą wartością vector *IO.control_input* oraz pole *IO._input*, wywołuje metodę *RefreshLogic()*

void setIN(int value, const string lineName, const int i) – działa następująco:

- dla *lineName="input"* oraz *i==0* ustawia *IO.input=value*
-

- dla `lineName="control_input"` oraz `i<control_input_count` ustawia `IO.control_input[i]=value`
- dla błędnego argumentu `lineName` wyrzuca wyjątek `IO_BadLineRequest`
- dla błędnego argumentu `i` wyrzuca wyjątek `IO_OutOfRange`
- wywołuje metodę `RefreshLogic()`

int `getOUT(const int o)` – dla `o<IO.output_count` zwraca wartość `IO.output[o]` inaczej wyrzuca wyjątek `IO_OutOfRange`

void `RefreshLogic()` – ustawia wszystkie wartości wektora `IO.output` na wartość 1, następnie zanegowaną wartość z wejścia `IO.input`, przekazuje na wyjście `IO.output[addr]` gdzie `addr` to indeks wskazywany przez bity wektora `IO.control_input`

void `UpdateInputState(int i, string lineName, State s)` – działa następująco:

- wyrzuca wyjątki jak metoda `setIN()`,
- dla `lineName="input"` ustawia `IO.input_status=s`
- dla `lineName="control_input"` ustawia `IO.control_input_status[i]=s`

vector<int> `ReturnAccessibleOutputs()` – zawsze zwraca vector o indeksach `0 – IO.output_count-1`

map<string, vector<int>> `ReturnAccessibleInputs()` – zwraca mapę zawierającą pary:

- "input", vector jednoelementowy z indeksem 0 (wejście informacyjne), gdy `IO.input_status==off`
- "control_input", vector z indeksami wejść sterujących których `IO.control_input_status==off`
- gdy w danej linii nie ma wolnych wejść, nie dodaje jej do mapy
- gdy całkowity brak wolnych wejść wyrzuca wyjątek `LException`

map<string, vector<int>> `ReturnIOState()` – zwraca mapę zawierającą pary:

- "input", vector jednoelementowym (wartość wejścia informacyjnego),
- "control_input", vector `IO.control_input`,
- "output", vector `IO.output`

13) Klasa **Constant**: (dziedziczy po **LogicElement**)

a. prywatne pola klasy:

int value – wartość logiczna stałej nadawana w konstruktorze, nie może zostać zmieniona

b. publiczne metody klasy:

Constant(int IN) – konstruktor, ustawia sparsowaną wartość `IN` jako wartość stałej `value`

void setIN(int value, const string lineName, const int i) – metoda ignorowana, nic nie może zmienić wartości stałej

int getOUT(const int o) – zawsze zwraca `value` (wartość stałej) (nie wyrzuca wyjątku)

void RefreshLogic() – metoda ignorowana, nic nie może zmienić wartości stałej

void UpdateInputState(int i, string lineName, State s) – metoda ignorowana, nic nie może zmienić wartości stałej

vector<int> ReturnAccessibleOutputs() – zawsze zwraca vector jednoelementowy z indeksem 0 (wyjście stałej)

map<string, vector<int>> ReturnAccessibleInputs() – zawsze wyrzuca wyjątek **LException**, nie można podłączać przewodów do stałej

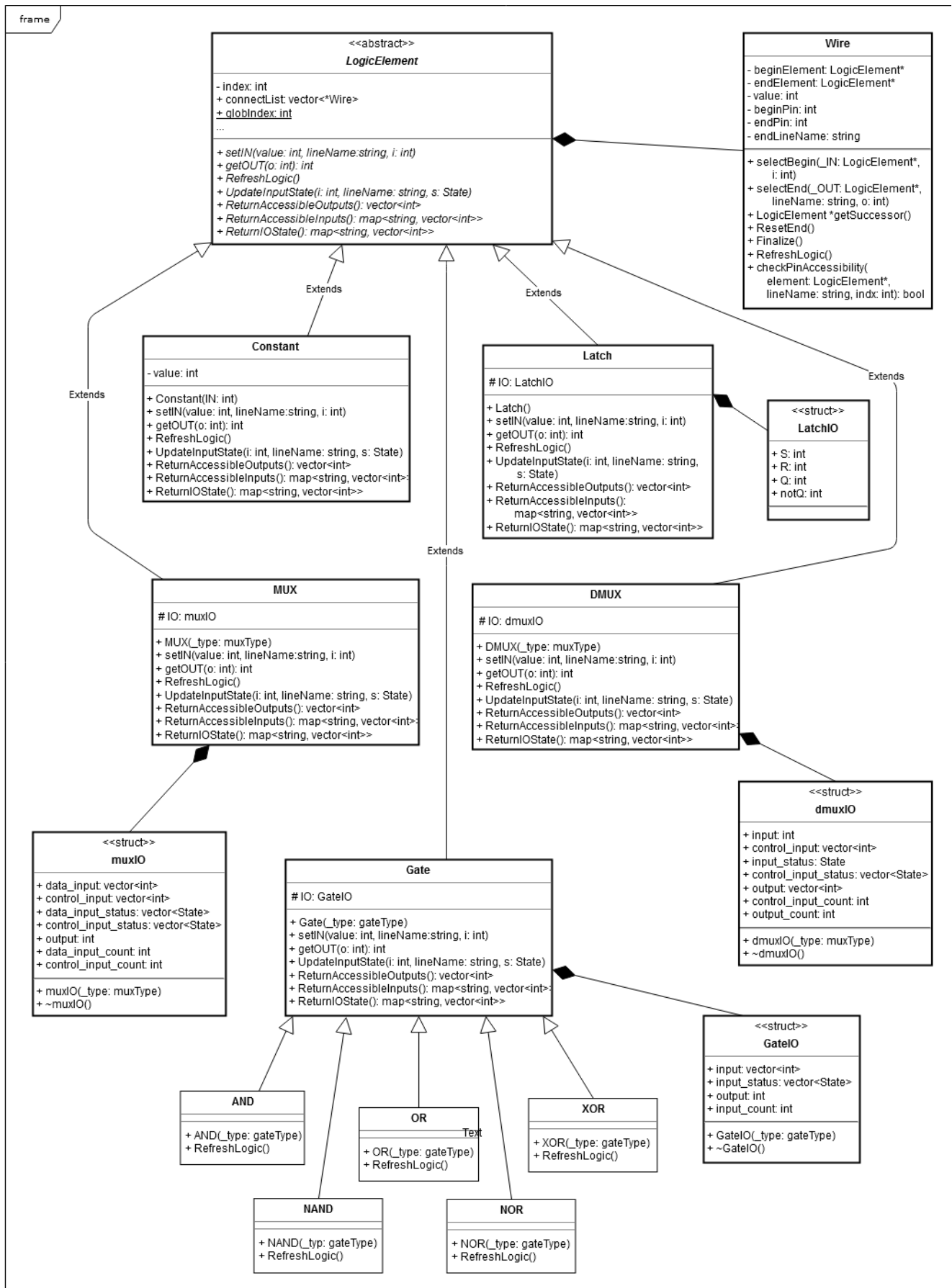
map<string, vector<int>> ReturnIOState() – zwraca mapę zawierającą pary:
- "output", vector jednoelementowym (wartość stałej)

4.2 Wykorzystane techniki obiektowe

W moim projekcie skorzystałem z następujących technik obiektowych:

- I. **Wyjątki** – plik *LExceptions.h* jest plikiem zawierającym wszystkie klasy wyjątków występujące w Bibliotece Elementów Cyfrowych, oto ich lista:
 - i. Klasa **LException** – główna klasa wyjątków zapewniająca interfejs ich obsługi:
 - konstruktor argumentowy **LException(string msg)** – zapewnia możliwość edytowania komunikatu wyjątku
 - metoda **GetMessage()** – zwraca komunikat wyjątku jako **string**
 - ii. Klasa **CancelEx** – (dziedziczy po **LException**) – wyjątki tego typu sygnalizują rezygnację użytkownika z jakiegoś wyboru
 - iii. Klasa **RaceCondition** – (dziedziczy po **LException**) – wyjątki tego typu sygnalizują wykrycie wyścigu krytycznego w układzie
 - iv. Klasa **WrongConstructorParameter** – (dziedziczy po **LException**) – wyjątki tego typu sygnalizują użycie złego parametru przy tworzeniu nowych elementów, tam gdzie wymagane jest podanie parametru w konstruktorze
 - v. Klasa **IO_OutOfRange** – (dziedziczy po **LException**) – wyjątki tego typu sygnalizują odwołanie się do indeksu pinu, spoza zakresu na danej linii
 - vi. Klasa **IO_BadLineRequest** – (dziedziczy po **LException**) – wyjątki tego typu sygnalizują odwołanie się do błędnej linii pinów danego elementu
- II. **Struktury STL** – w moim projekcie licznie występują:
 - i. wektory – które stanowią listy połączeń każdego elementu oraz linie pinów, tam gdzie ich liczba jest większa od 1,
 - ii. mapy – dzięki którym odbywa się komunikacja o aktualnych stanach elementów, oraz która jest głównym kontenerem elementów układu generowanego w aplikacji
- III. **Algorytmy STL** – wykorzystywane algorytmy to m. in. `count_if()` używane w metodach *RefreshLogic()* wszystkich bramek logicznych. W wielu aspektach wykorzystałem również iteratory, głównie w celu przeglądania map.
- IV. **RTTI** – wykorzystałem m. in. do sprawdzenia czy dany element w zbiorze elementów *LogicElement* jest bramką logiczną.

4.3 Diagram hierarchii klas

4.4 Algorytmy

Zastosowanie dedykowanego algorytmu wymagało problem aktualizacji całych serii połączeń elementów w układzie cyfrowym, bo jak wiemy, zmiana stanu na wyjściu jednego elementu zazwyczaj powoduje zmianę stanu elementów do niego podłączonych. Natrafiamy tutaj na problem synchronizacji. W moim rozwiązaniu zastosowałem algorytm rekurencyjny, którego lista kroków prezentuje się następująco:

```
K01: current_elem=begin_elem    //pobierz pierwszy element serii połączeń
K02: Na current_elem wykonaj K03...K07
K03:   current_elem.RefreshLogic()    //odśwież logicznie aktualny element
K04:   Dla każdego next_elem w current_elem.ConnectedElements wykonaj K05...K07
K05:     value=current_elem.getOUT() //pobierz wartość wyjścia
K06:     next_elem.setIN(value)      //ustaw wartość wejścia
K07:     Wykonaj K02 dla next_elem
K08: Zakończ
```

Jednakże takie podejście do tego problemu generuje kolejny problem, a mianowicie możliwość zapętlenia się układu. Jest to powszechny problem występujących przy projektowaniu układów cyfrowych nazywany mianem wyścigu krytycznego. Aby nie dopuścić do takiej sytuacji zastosowałem kolejny algorytm, sprawdzający poprawność połączenia:

```
//V - vector indeksów elementów podłączonych do serii
K01: V = NULL    //inicjalizacja vectora indeksów
K02: current_elem=begin_elem    //pobierz pierwszy element serii połączeń
K03: Na current_elem wykonaj K04...K09
K04:   Dla każdego index w V wykonaj K05
K05:     Jeśli index==current_elem.getIndex() to
           Zakończ z porażką
K06:   Dla każdego next_elem w current_elem.ConnectedElements wykonaj K07...K09
K07:     V.push_back(current_elem.getIndex())    //umieść indeks w vectorze
K08:     Wykonaj K03 dla next_elem
K09:     V.pop_back()    //zdejmij indeks z vectora
K10: Zakończ z sukcesem
```

5. Testowanie

Program został dogłębnie przetestowany na wiele różnych sposobów. Posłużyła do tego napisana prosta aplikacja *LogicElementClient*, która umożliwia tworzenie układów z licznymi i różnorodnymi elementami. W ramach testowania napotkano kilka błędów, lecz zostały one wychwycone i naprawione. Kłopotliwe okazało się rozwiązanie problemu występowania zjawiska wyścigu krytycznego w układzie, gdyż wymagało one utworzenia dedykowanego algorytmu rozwiązującego ten problem. Program został przetestowany pod względem wycieków pamięci biblioteką `<vld>`, która nie wykryła żadnych negatywnych zachowań.

6. Wnioski

Przy realizacji zaprezentowanego projektu wiele się nauczyłem. Pierwszy raz napisałem bibliotekę dll, a nie aplikację, co okazuje się być dobrą nauką, gdyż zastosowanie bibliotek umożliwia wykorzystanie jednego kodu w wielu projektach, co jest niezmiernie przydatne, gdyż może to zaoszczędzić sporo czasu. Głównym założeniem tworzenie tego projektu było szlifowanie umiejętności programowania obiektowego. Myślę, że wypełniłem to założenie, gdyż sporo w moim programie jest powiązań między klasami, czy to na zasadzie dziedziczenia, realizacji czy agregacji. Sporo jest także abstrakcji i polimorfizmu, które ukazują potęgę podejścia obiektowego do programowania. Wykorzystanie technik programowania obiektowego przedstawionych na laboratorium oraz wykładzie również okazało się przydatne, gdyż pozwoliło mi się rozwinąć pod tym względem. Mogę stwierdzić, że poradziłbym sobie bez tych technik, aczkolwiek zajęłoby mi napisanie tego projektu o wiele więcej czasu i byłoby to nierozsądne, gdyż jeżeli mamy do dyspozycji narzędzia, które mają nam ułatwić pracę, to należy z nich korzystać.